

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 459/05
07.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragomira Milojevića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Dragana Jocića, Zorana Tatalovića i Dragana Aćimovića, članova veća, i savetnika Mirjane Puzović, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog: AA, koga brani advokat AB; BB, koga brani advokat AV; i VV, koga brani advokat AG, zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Kraljevu, optuženog AA i branioca optuženog VV, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Kraljevu K. br. 47/03 od 28.01.2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, dana 07. decembra 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe: Okružnog javnog tužioca u Kraljevu, optuženog AA i branioca optuženog VV i presuda Okružnog suda u Kraljevu K. br. 47/03 od 28. januara 2004. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Kraljevu pobijanom presudom, oglasio je krivim optužene: AA, BB i VV, zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) izvršenog u vreme, na mestu i način opisan u izreci prvostepene presude i za to krivično delo ih osudio, i to:

- optuženog AA na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 21.08.2003. godine do 01.09.2003. godine i od 15.01.2004. godine do 28.01.2004. godine;

- optuženog BB, na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 22.08.2003. godine do 02.09.2003. godine;

- optuženog VV, na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru od 22.08.2003. godine do 02.09.2003. godine.

Istom presudom optuženi BB je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 726,50 dinara, a svi optuženi da sudu na ime paušala plate iznose od po 1.000,00 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, dok je optuženom AA izrečena mera bezbednosti oduzimanja noža - peroreza sa drvenom drškom i zakrivljenim sečivom.

Protiv napred citirane presude žalbe su blagovremeno izjavili:

- Okružni javni tužilac u Kraljevu (javni tužilac) zbog odluke o kazni, s predlogom da se prvostepena presuda preinači i optuženi za učinjeno krivično delo osude na odgovarajuće kazne u granicama propisanim zakonom;

- optuženi AA, lično, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz mišljenje da mu je trebalo izreći meru bezbednosti. U ovoj žalbi optuženi je stavio zahtev da bude obavešten o sednici veća;

- branilac optuženog VV, advokat AG, iz svih razloga predviđenih u članu 367. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) s predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje i sa zahtevom da ovaj branilac bude obavešten o sednici veća.

Republički javni tužilac podneskom Ktž. br. 592/05 od 06.aprila 2005. godine, predložio je da se uvaži žalba javnog tužioca, da se žalbe optuženog AA i branioca optuženog VV, odbiju kao neosnovane.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca, optuženog AA i branioca optuženog VV, advokata AG (obavešten telefonom), na kojoj je razmotrio spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, ocenio navode i predloge koji su izneti u žalbama, predlog Republičkog javnog tužioca iznet u citiranom mišljenju, pa je našao:

- da žalba Javnog tužioca, optuženog AA i branioca optuženog VV, nisu osnovane;

- da pobijana presuda kao i postupak koji joj je prethodio ne sadrži povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede Krivičnog zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. ZKP, a na osnovu pravilne i potpune ocene izvedenih dokaza i odbrane optuženih, prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje. Na osnovu ovoga pravilno je našao da se u radnjama optuženih sadrže obeležja krivičnog dela za koje ih je oglasio krivim i osudio.

Stoga se neosnovano žalbom branioca optuženog VV, advokata AG, prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, time što se tvrdi da je izreka prvostepene presude nerazumljiva u odnosu na radnju izvršenja ovog optuženog jer se ne vidi kakvu je to silu on primenio, šta je činio, otimao novac ili mobilni telefon, ili bilo šta pretio oštećenima, ili slično, s obzirom na činjenicu da je on samo stajao u blizini lica mesta dok su ostali saoptuženi preduzimali radnje razbojništva, pa dakle nema nikakvog činjeničnog opisa radnje izvršenja ovog optuženog.

Po oceni ovog suda, ne stoje povrede postupka na koje se na navedeni način ukazuje, jer u smislu člana 361. stav 4. u vezi člana 356. ZKP, u izreci prvostepene presude kojim se optuženi oglašavaju krivim moraju biti naznačene činjenice i okolnosti koje čine obeležja krivičnog dela, dakle, vreme, mesto i način izvršenja, kao i one od kojih zavisi primena određene odredbe krivičnog zakona. Te činjenice u izreci prvostepene presude su sadržane, naravno, u odnosu na krivično delo razbojništva, a posebno one iz kojih proizilazi da su optuženi AA, BB i VV delovali kao saizvršioc i izvršenju krivičnog dela, a naime, da su po prethodnom dogovoru, upotrebom sile i na način utvrđen izrekom presude od optuženih oduzeli stvari. Pri tome je bez značaja činjenica što optuženi VV prema oštećenima nije upotrebio konkretnu silu, jer radnje koje on preduzima počev od faze dogovaranja, dolaženja na licu mesta zajedno sa saoptuženima kada optuženi AA i BB vrše konkretne radnje izvršenja krivičnog dela razbojništva, upotrebljavajući silu prema oštećenima na način utvrđen izrekom prvostepene presude, učestvovanjem u podeli plena, predstavljaju deo procesa izvršenja dela, pa je očigledno da se optuženi VV pojavljuje kao saizvršilac krivičnog dela u pitanju. Ovo tim pre, jer je utvrđeno da je postojao prethodni dogovor učinioca o podeli uloga u zajedničkom izvršenju dela, te da je svaki od njih uključujući i optuženog VV u okviru tog dogovora preduzeo radnje nužne za njegovu realizaciju i pri tome ostvarenje dela hteo kao svoje kao zajedničko i prihvatajući u svemu razloge koje su s tim u vezi navedeni u prvostepenoj presudi na stranama 13 i 14 obrazloženja, drugostepeni sud žalbene navode branioca optuženog VV kojima se osporava učešće ovog optuženog u izvršenju ovog krivičnog dela ocenjuje kao neosnovan.

Dakle, protivno navodima u žalbi, presuda je jasna i razumljiva, sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje da su optuženi izvršili predmetno krivično delo koje su sve radnje preduzeli radi izvršenja istog. Takođe, iz navedenih razloga, vidi se koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice u izvršenju krivičnog dela i kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze, a što je sve u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenja prvostepenog suda.

Stoga se u žalbi branioca optuženog VV, neosnovano ističe suprotno. Inače, po sadržini žalba, osim istaknutog, u osnovi pobija utvrđeno činjenično stanje, da ovaj optuženi nije izvršio krivično delo u pitanju, da nema dokaza o tome, jer nije upotrebio bilo kakvu silu ili pretnju prema oštećenima, već se u suštini sticajem okolnosti našao na licu mesta, ali to ne predstavlja bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Drugo je pitanje, da li su sve ove odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene, to je sad već pitanje činjeničnog stanja, a ne ovog žalbenog osnova.

Prema tome, postupajući na ovaj način, prvostepeni sud nije učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz citiranog zakonskog propisa.

Žalbama optuženog AA i branioca optuženog VV neosnovano se pobija prvostepena presuda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je pravilno ocenio izvedene dokaze i odbrane optuženih, pa je shodno sa odredbom člana 352. ZKP, presudu zasnovao na činjenicama i dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu i pri tome pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje.

Osnovno pitanje koje se postavlja u vezi ovog žalbenog osnova predstavlja pobijanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, a pre svega odlučnih činjenica za rešenje ove krivično-pravne stvari, i to: prvo, da uračunljivost optuženog AA, tj., stanje njegove svesti nije pravilno utvrđena s obzirom da je kritičnom prilikom bio pod uticajem droge, što on u toku postupka, kako i u žalbi navodi nije isticao; i drugo, da optuženi VV nije učestvovao u izvršenju ovog krivičnog dela, već je samo sticajem okolnosti bio na licu mesta kada su saoptuženi AA i BB, izvršili radnje izvršenja krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS.

Ceneći izvedene dokaze, a posebno odbrane optuženih AA, BB i VV, te iskaze oštećenih GG i DD, kao i iskaze svedoka ĐĐ, EE i ŽŽ, prvostepeni sud utvrđuje, i to:

- da je između optuženih postojao dogovor da od oštećenih upotrebom sile oduzmu mobilne telefone i ako imaju novac (optuženi AA u svojim odbranama navodi da su se sva trojica mimikom dogovorili da im oduzmu mobilni telefon i još nešto ako imaju para, a optuženi BB da je njemu i optuženom VV prišao optuženi AA i rekao: «ima dva vojnika, mrtvi pijani budi sa mnom, ja ću da ih sredim, da im uzmem plen i častiću te») da su po tom dogovoru postupili, da su prišli oštećenima i optuženi AA i BB izvršili konkretnu radnju izvršenja na način utvrđen izrekom prvostepene presude, da je u njihovoj neposrednoj blizini stajao optuženi VV koji prema oštećenima, doista, nije upotrebljavao silu, ali je do očiglednosti jasno da je on svojim prisustvom tu upotrebljenu silu od strane saoptuženih pojačavao, posebno imajući u vidu činjenicu da je učestvovao u podeli plena, što na nesumnjiv način upućuje na jedini mogući zaključak da je se on u svemu saglasio sa radnjama saoptuženih AA i BB i da je iste hteo kao svoje. Dakle, na osnovu ovih odlučnih činjenica, prvostepeni sud pravilno utvrđuje da je dogovor o izvršenju ovog krivičnog dela između optuženih postojao, šta je sadržina tog dogovora, te kakve uloge i zadatke u realizaciji istog su imali optuženi. Stoga su neosnovani navodi u žalbi branioca optuženog VV, da je učešće ovog optuženog u izvršenju ovog krivičnog dela pogrešno utvrđeno.

Neosnovano se žalbom optuženog AA dovodi u sumnju njegova uračunljivost, time što se tvrdi da je on u vreme izvršenja krivičnog dela bilo pod dejstvom droge i alkohola, a ovo sa razloga, jer on tu činjenicu nijednog trenutka tokom ovog krivičnog postupka nije pominjao, a sada uz žalbu prilaže medicinsku dokumentaciju kako bi potkrepio svoje navode, ali i po oceni ovog suda priložena medicinska dokumentacija, otpusna lista koja se odnosi na period od 31.05. do 03.06.2004. godine i izveštaj lekara specijaliste od 28.02.2005. godine, u fotokopiji, ne dovodi u sumnju utvrđenje prvostepenog suda o uračunljivosti optuženog, jer se ova medicinska dokumentacija odnosi na period posle izvršenja krivičnog dela.

Prvostepeni sud u pobijanoj presudi detaljno navodi i obrazlaže sve u vezi objektivnih radnji optuženog VV, kao što je napred navedeno, što sve i po oceni ovoga suda ukazuje da je optuženi VV dobro znao šta se radi, da u svemu učestvuje zajedno sa optuženima AA i BB i da kod svakog od njih postoji svest o zajedničkoj saradnji, dakle, subjektivni elemenat saizvršilaštva, te da je prvostepeni sud jasno i potpuno utvrdio da je optuženi VV zajedno sa saoptuženima učestvovao u izvršenju ovog krivičnog dela. S obzirom na to, da prvostepeni sud pravilno utvrđuje kakav je subjektivan odnos optuženog VV u konkretnom slučaju, tj., da je postupao sa direktnim umišljajem dajući za ovakav svoj stav dovoljne i valjane razloge na stranama 13 i 14 obrazloženja pobijane presude, koji se suprotnim žalbenim navodima ne dovode u sumnju, pa se u takvoj situaciji neosnovano pobija prvostepena presuda izjavljenim žalbama i po osnovu iz člana 367. tačka 3. ZKP i predlaže ukidanje iste i po ovom žalbenom razlogu.

Vrhovni sud nalazi, da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje.

Međutim, stoji činjenica da su optuženi zajedno učestvovali u izvršenju krivičnog dela u pitanju, dakle kao saizvršioци, da je u izvršenju istog učestvovalo tri lica, što bi upućivalo na krivično delo težak slučaj razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS. Ali, budući da je i optuženje bilo za krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, da nije bilo žalbe javnog tužioca u odnosu na pravnu kvalifikaciju, već samo u pogledu odluke o kazni, Vrhovni sud Srbije je vezan odredbom člana 382. ZKP, te povodom izjavljenih žalbi nije mogao da preinači pobijanu presudu na štetu optuženih, već se samo na ovom mestu konstatuje da je povređen zakon u korist optuženih, prihvatajući pravnu ocenu dela iz čl. 168. st. 1. KZ RS za koje delo su optuženi oglašeni krivim pobijanom presudom.

Žalbe Javnog tužioca, optuženog AA i branioca optuženog VV, zbog odluke o kazni, nisu osnovane.

Pri odmeravanju kazni optuženima prvostepeni sud je pravilno ocenio objektivnu težinu izvršenog krivičnog dela, a zatim sve one okolnosti koje na to imaju uticaja, a koje su detaljno opisane i naznačene u pobijanoj presudi. Tim svim okolnostima dat je upravo onaj značaj koje one imaju pri odmeravanju kazne i optuženom AA izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci, a optuženom BB kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseca, a optuženom VV kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru u smislu člana 50. OKZ.

Ove kazne su adekvatne i u skladu sa društvenom opasnošću izvršenog krivičnog dela s jedne strane i optuženih kao izvršioца s druge strane, tako da se i po mišljenju ovog suda ovako izrečenim kaznama se postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. OKZ u okviru opšte svrhe krivičnih sankcija iz člana 5. stav 2. OKZ. Ovo tim pre, što se ni u žalbi Javnog tužioca ne navode neke nove okolnosti koje bi opravdavale strožije kažnjavanje, niti se u žalbama izjavljenim u korist optuženih ističu neke nove okolnosti koje bi mogle imati takav značaj, koji bi opravdavale izricanje blaže kazne, niti se utvrđenim okolnostima daje neki novi kvalitet od onih koje je optuženima cenio prvostepeni sud i pravilno odmerio kazne.

Odluka o meri bezbednosti – oduzimanje predmeta - ispitana je u smislu člana 383. ZKP, ista je pravilna iz razloga navedenih u prvostepenoj presudi.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su sve žalbe neosnovane, te da ne stoje povrede zakona iz plana 380. ZKP, iste su odbijene i na osnovu člana 388. ZKP, prvostepena presuda potvrđena.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Mirjana Puzović, s.r. Dragomir Milojević, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sđ